

ΤΟ ΤΡΑΥΜΑ ΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΑΤΡΟΝ

Οὐδὲν ἄσχετον πρὸς τὴν ψυχικὴν ἡμῶν σωτηρίαν συμβαίνει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Ἀφ' οὗτου σκοπὸς τῆς ἐν τῇ γῆ ὑπάρξεώς μας ἐτέθη ἡ ἀποκάθαρσις τῆς ψυχῆς διὰ τῶν δοκιμασιῶν, ἀπὸ τότε ἤρχισε καὶ τὸ πᾶν νὰ λαβάνῃ χώραν πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου. Θλίψεις καὶ ὀδύνας, δάκρυα καὶ στεναγμοί, περιπέτειαι καὶ συμφοραὶ συνεδέθησαν ἀναποσπᾶστος μὲ τὴν γῆϊνὴν ἡμῶν ζωὴν καὶ δι' αὐτὸ, πρὶν φθάσῃ ἡ εὐτυχία προλαμβάνει ἡ δυστυχία νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, νὰ μᾶς δώσῃ τὸ πικρὸν τῆς φάρμακον, νὰ μᾶς διδάξῃ τὸ μάταιον ἀλλοίας πρὸς ταύτην ζωῆς. Ἡ πείρα ἀνέκαθεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐβεβαίωσεν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν διαφεύγῃ οὐδενὸς λογικοῦ τὴν ἀντίληψιν, ὅτι καὶ ὁ θάνατος αὐτός, τὸ ὑψιστόν τῆς ἀμαρτίας κακόν, εὐεργετικὴν ἀσκεῖ τὴν ἐπίδρασίν του ἐπὶ τῆς ἐξελίξεώς μας. Ἄλλ' ὅμως τὶ συμβαίνει;

Βλέπομεν διαρκῶς εἰς τὴν ζωὴν μας, ὅτι ἡ ἀσθένεια μᾶς θλίβει, ἡ αἰχμαλωσία μᾶς τυραννεῖ, ἡ πενία μᾶς μαστιγώνει, ὁ πλοῦτος μᾶς διαφεύδει, ἡ δόξα μᾶς ἀπατά, ἡ ἐπιστήμη μᾶς ἐγκαταλείπει, ὁ κόσμος δὲν μᾶς συνοδεύει καὶ τέλος ὁ θάνατος νὰ ρίπτῃ τὴν αὐλαίαν τοῦ δράματος τῆς τοιαύτης ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου ζωῆς μας. Καὶ τότε οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν παράστασιν αὐτὴν τὴν τόσον τραγικὴν καὶ σκληρὰν διερωτώμεθα, τίς ὁ σκοπὸς τοῦ παιχθέντος ἔργου; Πῶς μένει ἐν ὅλῃ τῇ δραματικότητί του τὸ ἔργον ἀναπόδοτον μὲ τόσον τραγικὸν τέλος.....τέλος θανάτου;

Καὶ εἰμεθα ἀσφαλῶς, οἱ οὕτω ἐν καταπλήξει διερωτώμενοι, οἱ μὴ ἀναγεννηθέντες χριστιανοί. Διότι καίτοι εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν πρωταγωνίζεται εἰς παρόμοιον τραγικὸν δράμα, ἐν τούτοις τὴν ψυχολογίαν αὐτοῦ ἀγνοοῦμεν. Καὶ τὴν ἀγνοοῦμεν, διότι οὐδέποτε ὀρθῶς ἐμελετήσαμεν τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς ζωῆς μας. Δοκιμάζομεν μόνον τοὺς πόνους καὶ θεωροῦμεν, ὅτι τυχαῖα τινα καὶ ἀδέσποτα ἐπεισόδια ρίπτουν ἐναντίον μας τοὺς λίθους αὐτούς, δι' ὧν καταμολωπίζεται ἡ δύστηνος ψυχὴ μας, καὶ ὅτι ἀφ' οὗ οὕτως ἡ μοῖρα ἐπεφύλαξεν, εἰς οὐδὲν πλέον ἢ ἡμετέρα προσπάθεια ἰσχύει.....

Ὡ τῆς τραγικῆς ἀγνοίας!..... Ἀνθρωπέ μου ἐννοεῖς, ὅτι τοιοῦτοτρόπως σκεπτόμενος ἀπέρριψες τὸ τιμητικὸν τῆς υἰοθεσίας χάρισμα δι' οὗ ἡ ἀπειρος Ἀγαθότης σὲ ἐτίμησε περισσότερον ὅλῃς τῆς δημιουργίας; Καὶ ἂν οὐδὲν ἐκ τοῦ περιστοιχίζοντός σε κόσμου διεύθυνεται τυχαίως καὶ μοιραίως, πῶς τολμᾶς νὰ εἴπῃς σὺ, ἡ κορωνὴ τῆς κτίσεως, ὅτι ἐγεννήθης διὰ νὰ ἀνεμίζεσαι ἀπὸ ἀόριστά τινα φουσήματα ἐκ συμπτώσεως πνέοντα...καὶ τέλος νὰ πίπτῃς νεκρός;

Ὡ μὴ! Μὴν ὑβρίζῃς πλέον οὕτω διανοούμενος. Διότι ἐὰν ἀκόμη δὲν κατώρθωσες νὰ ἐννοήσῃς τὴν σπουδαιότητα τῆς πατρικῆς τοῦ Θεοῦ Παιδείας, μάθε ὅτι, ἕως ὅτου τὴν ἐννοήσῃς καὶ χαρῆς διὰ τὴν τιμὴν αὐτὴν, θὰ ραβδίζῃσαι συνεχῶς καὶ συνετῶς, θὰ τραυματίζεσαι ἀπὸ τὰς φαρμακερὰς ξιφολόγχας τῶν ἀνθρωπίνων περισπασμῶν, καθ' ὅσον ὁ θέλων νὰ σὲ σώσῃ θὰ ἐπιδιώξῃ νὰ σὲ πείσῃ, ὅτι τὸ ὀδυνηρὸν τραῦμα τὸ ἠνοιξεν ἢ θανατηφόρος ἀμαρτία καὶ τὸ θεραπεύει ὁ γλυκὺς Ἰατρός πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκ τῶν πόνων πενθῶν καὶ κλαίων θὰ προσέλθῃς, ἵνα πλησίον Του ἐν γέλωτι καὶ χαρᾷ ζήσῃς. Ὁ θεῖος Ἰακώβος τοὺς ὑπομένοντας ἀσκανδαλίστως τοιούτους πειρασμοὺς θεωρεῖ εὐτυχεῖς, ἐπειδὴ δι' αὐτῶν γίνεται τις δόκιμος, λέγων: «Μακάριος ἀνὴρ, ὅς ὑπομένει πειρασμόν, ὅτι δόκιμος γενόμενος λήφεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.....» (Ἰακ. α, 12).

Γ. Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΖΗΣΕΝ ΩΣ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ Του ὑπῆρξε τρανωτάτη ἀπόδειξις τῆς Θεότητός Του. Ἔσχε καρδίαν καθ' ὅλα Θεϊκὴν. Ἐδειξεν αὐταπόρησιν, ἀποθυσίαν, καὶ ἀφασίωσεν πρωτοφανῆ καὶ τελείως ἐνεξήγητον ἀνθρωπίνως. Ἐνῶ ἐκ τῶν πραγμάτων ἀποδεικνύεται ὅτι ἠδύνατο νὰ ἦναι τὸ πᾶν προὔτιμα νὰ εἶναι μηδέν. Ἐνῶ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὸ πᾶν ἑστερεῖτο τῶν πάντων καὶ δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνειν. Ὁ χορταίνων πλήθη ἐκ τοῦ μηδενὸς ἑστερεῖτο πολλὰ καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου του. Ὁ πλουτῶν πολλοὺς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ καὶ τὸν εὐτελέστερον φόρον. Ἐπομένει ἀγογγύστως καὶ μὲ χαρὰν θλίψεις καὶ ἄλλη ἀνέκφραστα. Προτιμᾷ ἀντὶ τῆς Βασιλικῆς πορφύρας τὴν κοκκίνην γλαμύδα τοῦ ἐμπαιγμοῦ, καὶ ἀντὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ διαδήματος ὁ πολλὰκις ἠθέλησε νὰ τῷ προσφέρῃ ὁ λαὸς τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ τέλος ἀντὶ τοῦ θρόνου τὸν Σταυρόν. Πῶς λοιπὸν ἐξηγεῖται ἵνα μόνος ὁ Χριστὸς ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἴσταται ὡς φωτεινὸν μετέωρον ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἄνευ κρίκου καὶ ὑποβάθρου, ἄνευ προκατόχου καὶ διαδόχου; Πῶς ὁ Χριστὸς μόνον θ' ἀποτελῇ ἐξαιρέσιν ἂν ἦναι μόνον ἀνθρώπος; Πᾶν φυσικῶς συμβαλόν ἐξηγεῖται καὶ φυσικῶς καὶ κατ' ἀνάγκην ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ φύσει. Ἐκτός τούτου εἶναι ψυχολογικὸν φαινόμενον κοινὸν τὸ ὅτι πᾶς ἀνθρώπος ὅσω ἀγιώτερος γίνεται τόσω περισσότερον ἀνομολογεῖ τὴν ἀμαρτωλότητά του καὶ τανάπαλιν. Καὶ ἐν τῇ φύσει παρόμοιον συμ-